

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Fra et Vindue i Vartou.

Citation: Andersen, H. C.: "Fra et Vindue i Vartou.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal, C. A. Reitzel, 1990, s. 295*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid100276.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Fra et Vindue i Vartou.

Ud til den grønne Vold, der gaaer rundt om Kjøbenhavn, ligger en stor, rød Gaard med mange Vinduer, i dem voxer Balsaminen og Ambratræet; fattigt seer der ud derindenfor, og fattige gamle Folk boe der. Det er *Vartou*.

See! op til Vindueskarmen læner sig en gammel Pige, hun plukker det visne Blad af Balsaminen og seer ud paa den grønne Vold, hvor lystige Børn tumle sig; hvad tænker hun paa? Et Livs Drama ruller op for Tanken.

De fattige Smaa, hvor lykkeligt de lege! hvilke røde Kinder, hvilke velsignede Øine, men hverken Skoe eller Strømper have de paa! de dandse paa den grønne Vold der, hvor Sagnet fortæller at for mange Aar tilbage, da Jorden der altid sank, blev et uskyldigt Barn lokket med Blomster og Legetøi ind i den aabne Grav, som de murede til medens den Lille legede og spiste. Da laae Volden fast og bar snart et deiligt Grønsvær. De Smaa kjende ikke Sagnet, ellers vilde de høre Barnet græde endnu dernede under Jorden, og Duggen paa Græsset vilde synes dem de brændende Taarer. De kjende ikke Historien om Danmarks Konge, der da Fjenden laae udenfor, red her forbi, og svor, han vilde døe i sin Rede; da kom Qvinder og Mænd, de gjøde kogende Vand ned over de hvidklædte Fjender, som i Sneen kravlede op ad den ydre Voldside.

Lystigt lege de fattige Smaa.

* * * * *
-- -- -- -- 296

Leg, du lille Pige! snart komme Aarene - ja, de velsignede Aar: Confirmanterne spadsere Haand i Haand, Du gaaer i hvid Kjole, den har kostet din Moder nok, og dog er den syet om af en større, gammel! Du faaer et rødt Shawl, det hænger Dig forlangt ned, men saa kan man see, hvor stort det er, hvor altfor stort! Du tænker paa din Stads og paa den gode Gud. Deilig er en Vandring paa Volden! Og Aarene gaae med mange mørke Dage, men med Ungdomssind, og Du faaer en Ven, Du veed det ikke! I mødes; I vandre paa Volden i det tidlige Foraar, naar alle Kirkeklokker ringe paa store Bededag. Der er endnu ikke Violer at finde, men udfor Rosenborg staaer der et Træ med de første grønne Knopper, der standse i. Hvert Aar skyder Træet grønne Grene, det gjør ikke Hjertet i Menneskets Bryst, gennem dette glide flere mørke Skyer, end Norden kjender. Stakkels Barn, din Brudgoms Brudekammer bliver Liigkisten, og Du bliver en gammel Pige; fra *Vartou* seer Du bag Balsaminen ud paa de legende Børn, seer din Historie gjentages.

Og det er just det Livs-Drama, der ruller op for den gamle Pige, der seer ud paa Volden, hvor Solen skinner, hvor Børnene med røde Kinder og uden Strømper og Skoe juble, som alle de andre Himlens Fugle.

*
—